

ת"פ 51704/08/20 - מדינת ישראל נגד יוסף חימי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 51704-08-20 מדינת ישראל נ' חימי(עציר)

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיא

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

יוסף חימי

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין והפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, שהה הנאשם במועד הרלוונטי לעניינו בתנאים מגבילים לפיהם הותר לו לצאת את מקום מעצר הבית בשעות היום ובפיקוח אחד ממפקחיו. ביום 18.8.20 סמוך לשעה 14:34, התפרץ הנאשם לבית מגורים בחיפה, באופן שהרים את תריס הסלון, הזיז את דלת הרשת ונכנס אל תוך הדירה תוך שהוא קורא "הלו, הלו". אחת מבנות הבית שמעה את הקריאות ונעלה עצמה בחדר השינה (להלן - המתלוננת). הנאשם עלה אל הקומה השנייה, ניסה לפתוח את דלת החדר בו שהתה המתלוננת ומשלא הצליח, פנה לחדר אחר, חיטט בחפצים וגרם להרס רב. הנאשם נטל מהחדר שלושה צמידים וכן טבעת ועגילים מזהב. שוטר שהגיע למקום הבחין בנאשם כשהוא יורד מהקומה השנייה, ראשו מכוסה בחולצתו, על ידיו גרביים שחורות והרכוש הגנוב ברשותו. הנאשם התנגד למעצר, הפיל את התכשיטים על הרצפה ובהמשך, בהגיעו לתחנת המשטרה, גרם נזק לדלת הכניסה לחדר החקירות כשבעט בה (להלן - התיק העיקרי).

3. הנאשם ביקש לצרף שני תיקים נוספים. במסגרת ת"פ (עכו) 73716-10-18, הודה הנאשם כי ביום 4.10.2018 סמוך לשעה 13:00 התפרץ לדירה בכרמיאל באופן שנכנס אל חצר הדירה, ניפץ שמש של דלת הזזה בסלון, גרם נזק לידית הפתיחה ונכנס אל הדירה. הנאשם גנב מהדירה צמיד זהב בעל ערך סנטימנטלי, שעון זהב ועגילים, והכל בשווי של אלפי שקלים. ביום 23.10.18 בשעה 09:00 עת נעצר הנאשם על ידי שוטרים, על פי צו מעצר, איים על אחד השוטרים באומרו "אתה תדע מי זה חימי, הבית שלך יהיה שלי". הנאשם הורשע בשל כך בעבירות התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין; גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין (להלן - התיק המצורף הראשון).

4. בתיק השני אותו ביקש לצרף (ת"פ (נתניה) 49403-08-19) הודה הנאשם כי ביום 19.8.19 סמוך לשעה 10:20 הגיע ביחד עם אחר לביתה של המתלוננת ביישוב גבעת חיים איחוד, וניסה להתפרץ לביתה. לאחר מספר דקות נכנסה המתלוננת, והנאשם נמלט ממרפסת הבית כשהבחין בה. שוטרים שהגיעו למקום ביצעו מרדף אחר הרכב בו נמלטו הנאשם והאחר ועצרו אותם. הנאשם הורשע במסגרת תיק זה בעבירה של ניסיון התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) + סעיף 25 לחוק העונשין (להלן - התיק המצורף השני).

5. להשלמת התמונה, ועל מנת "לעשות סדר" בכרונולוגיית האישומים, ייאמר כי העבירה מושא תיק הצירוף השני בוצעה בעוד הנאשם ניהל את התיק המצורף הראשון. לאחר מכן הודה הנאשם בתיק המצורף הראשון ונשלח לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו. לאחר קבלת התסקיר, התבקשה בעניינו ביום 22.6.20 חוות דעת של הממונה על עבודות השירות. העבירה מושא התיק העיקרי בוצעה זמן קצר לאחר מכן וטרם מתן גזר הדין.

תסקיר שירות המבחן

6. כאמור, בתיק המצורף הראשון הוגש תסקיר, אשר מטבע הדברים לא התייחס לעבירה מושא התיק העיקרי, אשר בוצעה לאחר כתיבתו. כמו כן לא התייחס התסקיר לעבירה מושא התיק המצורף השני, שכן אותה עת טרם הורשע בה הנאשם. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את הדברים, ובתמצית ייאמר כי הנאשם כבן 42, נשוי ואב לשני קטינים, אינו עובד מזה כשלוש שנים בעקבות תאונת עבודה, ומתקיים מקצבת נכות מהביטוח הלאומי. הנאשם סובל מבעיות בריאותיות, נמצא במעקב פסיכיאטרי ונוטל תרופות לשיפור מצבו הנפשי. בעברו הרשעות בעבירות רכוש ואלימות והוא אף ריצה מאסרים בפועל, האחרון בשנת 2010. ביחס לביצוע העבירות (בתיק המצורף הראשון) הודה הנאשם במיוחס לו, אך שירות המבחן התרשם כי הוא נוקט בעמדה הגנתית ומצמצמת, והתקשה לבטא אמפטיה כלפי המתלוננים. שירות המבחן התרשם כי אשת הנאשם מהווה עבורו דמות חיובית ומשמעותית וכי היא אינה מקבלת את אורח החיים השולי שסיגל. הרושם הכללי היה כי עד לתאונת העבודה בשנת 2016 תפקד הנאשם באופן יציב, ומשך שנים לא היה מעורב בפעילות פלילית. ניכר כי ההליך הפלילי הרתיע אותו והוא מבטא מוטיבציה גבוהה להשתלב בטיפול, לצד מודעות חלקית לדפוסיו הבעייתיים. על כן סברה קצינת המבחן כי נדרשת התערבות טיפולית על מנת להפחית את הסיכון להישנות עבירות והמליצה על ענישה שיקומית.

7. ואולם כאמור, למרבה הצער, זמן קצר לאחר מתן המלצה זו, נעצר הנאשם בגין העבירות שבתיק העיקרי ומאז הוא נתון במעצר.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

8. ב"כ המאשימה הגישה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם; תמונות; טפסי הצהרת נפגעות עבירה; וכן

נספח טיעונים לעונש. ההגנה הגישה אסופת מסמכים רפואיים של הנאשם, ואשתו ביקשה לשאת דברים. האישה סיפרה על מצבו הנפשי של הנאשם, ועל מצבה הבריאותי הקשה של אמו, כמו גם על השלכת המצב על ילדיהם הקטנים. לסיום ביקשה האישה להקל עם הנאשם ולסייע לו בשיקום חייו.

9. המאשימה טענה כי מדובר בנאשם בעל עבר פלילי עשיר, הכולל למעלה מ-13 תיקי עבירות רכוש, בינם אף ריצה מאסרים בפועל. נטען כי בכל האירועים מדובר בהתפרצויות אלימות שבוצעו לאור היום, תוך מפגש עם בני הבית בחלק מהמקרים, שעשוי היה להסלים, וכן עבירות איום על שוטר, התנגדות למעצר והיזק לרכוש. ביחס לערכים המוגנים נטען כי מדובר בפגיעה בקניין הבעלים, והגנה על שלום גופם וביטחונם. לאור ריבוי העבירות טענה המאשימה כי הפגיעה בערכים אלו היא בעוצמה ממשית. ביחס למתחם העונש ההולם טענה המאשימה כי יש לקבוע מתחם נפרד לכל כתב אישום: בתיק העיקרי בין 16-36 חודשי מאסר; בתיק המצורף הראשון בין 8-18 חודשי מאסר ובתיק המצורף השני בין 14-36 חודשי מאסר. ביחס לעונש הראוי, נטען כי מדובר בנאשם ששירות המבחן המליץ על העדפת אפיק שיקומי בעניינו, אך הוא לא ניצל את ההזדמנות שניתנה לו, ובעוד ממתין לגזר דינו ביצע את העבירות המיוחסות לו בתיק העיקרי, כאשר תלוי ועומד כנגדו התיק המצורף השני והכל אגב הפרת תנאים מגבילים. משכך, ביקשה המאשימה לגזור על הנאשם עונש שלא יפחת מ-40 חודשי מאסר בפועל, בצירוף מאסר מותנה, פיצוי וקנס.

10. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בנאשם שהודה בהזדמנות הראשונה, חסך זמן שיפוטי רב כמו גם את העדת עשרות עדי התביעה בשלושת התיקים. הוגשה פסיקה ונטען כי מדובר בנאשם שעצור מעל שבעה חודשים, סובל ממצב בריאותי רעוע וכי שירות המבחן המליץ על ענישה שיקומית בשלב מסוים של ההליך. משכך, עתרה ההגנה להסתפק בתקופה זו.

11. הנאשם בדברו האחרון הביע צער על מעשיו, סיפר כי מזה שנים רבות לא היה מעורב בפעילות עבריינית ועבד לפרנסתו, עד שנפצע בתאונת עבודה ומאז התדרדר מצבו הבריאותי והנפשי. משכך, ביקש הנאשם להתחשב במצבו.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

12. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לגזור את הדין לאחר קביעת מתחם ענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על פי סעיף 40ט' לחוק העונשין. טרם שיעשה כן, עליו לקבוע האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, או שמא מספר אירועים בהתאם לסעיף 40ג'(א) לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע.

13. המאשימה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם לכל תיק, ודעתי היא שהדין עמה. מובן שאין לראות בשלושת כתבי האישום הנפרדים משום אירוע אחד והדברים ברורים, שכן חרף הדמיון בעבירות אין לומר שקיים קשר הדוק ביניהן

(ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014); ע"פ 2519/14 קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.2014); ע"פ 12662-08-17 מדינת ישראל נ' יעקב כהן (26.10.2017), שם נקבע ביחס לכתב אישום שכלל מספר התפרצויות לדירה כי יש לראות בכל התפרצות אירוע נפרד, חרף הדמיון בביצוע והשיטתיות). העבירות בוצעו במועדים שונים, כלפי מתלוננים שונים, ובמקומות שונים. זולת המניע והרצון להשגת "כסף קל" (אשר עומד בבסיס מרבית עבירות הרכוש ואינו יכול לקיים לבדו את מבחן הקשר ההדוק), אין כל קשר בין האירועים. מכאן שיש לקבוע מתחם עונש הולם לכל כתב אישום בנפרד. עם זאת, אבהיר כבר עתה שבכוונתי להטיל (כפי שאף ביקשו הצדדים) עונש אחד בגין מכלול האירועים, שכן ענישה נפרדת נראית בעיני מלאכותית משהו, והיא תהא בבחינת התחשבנות מחמירה מידי עם הנאשם.

עוד אבהיר כי לאור הדמיון שבין האירועים, פירוט השיקולים לקביעת המתחמים יעשה ללא הפרדה בין האירועים, אלא אם הדבר יתחייב בשל אופי הדיון וייחודיותו של אירוע מסוים.

14. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות של התפרצות לבית מגורים וגניבה - פריצה לדירת מגורים וגניבה** ממנה פוגעת בקניינם של הבעלים וכן גורמת לפגיעה קשה בשלוות נפשם ובזכותם לחוש בטוחים בביתם. לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.2008):

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של אדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

15. בעניין עבירת האיומים וההפרעה לשוטר, יש מקום להזכיר גם ערך נוסף והוא שלווה רוחו של הפרט והאוטונומיה שלו לנהוג כרצונו, וכן פגיעה ביכולתו של השוטר לבצע את תפקידו. לא אחת נקבע כי "משטרת ישראל היא הלכה למעשה הגילוי היום יומי של שלטון החוק במדינת ישראל" (ע"פ 9878/09 מדינת ישראל נ' מוסא (20.9.2010)). משכך, איום על שוטר, הוא איום על שלטון החוק ועל יכולתה של המשטרה להשליט סדר ולהגן על הציבור. ביחס לעבירה של הפרת הוראה חוקית, הרי שהערך המוגן הוא שמירה על שלטון החוק וציות לצווי בית המשפט.

16. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירות:**

- ביחס לתיק העיקרי אציין כי ההתפרצות בוצעה בעת שהיה על הנאשם לשהות בתנאים מגבילים, אך הוא הפר תנאים אלו והתפרץ לבית המתלוננת. העבירה בוצעה בשעת צהריים בזמן שהמתלוננת שהתה בו. הנאשם לא בחר לעזוב את המקום בשל כך, אלא ניסה לפתוח את החדר בו נעלה עצמה המתלוננת וכשלא הצליח, פנה לחדר

אחר, שם חיטט בחפצים, גנב תכשיטים וזרע הרס רב. בעניין זה הוגשו תמונות המתעדות את ההרס. ברי כי מדובר בסיטואציה קשה עבור המתלוננת, שאף היה קיים בה סיכון ממשי להסלמה לכדי פגיעה בגוף ובנפש (כפי שעולה מתצהירי נפגעות העבירה שהוגשו). בהמשך אף התנגד הנאשם למעצר ובהגיעו לתחנת המשטרה גרם נזק לדלת חדר החקירות כשבעט בה.

- ביחס לתיק המצורף הראשון, אזי גם במקרה זה ההתפרצות בוצעה בשעות היום והיא עשויה הייתה להוביל לפגיעה ממשית בבני הבית. מדובר היה בהתפרצות אלימה שכללה ניפוץ שמשת דלת ההזזה וגרימת נזק לידית. באירוע זה גנב הנאשם תכשיטים בעלי ערך סנטימנטלי למתלוננת, ובשווי כספי של אלפי שקלים.

- ביחס לתיק המצורף השני אציין כי מדובר היה בניסיון פריצה, אשר בוצעה עם אחר. אף כאן מדובר היה בשעות היום, תוך היתקלות במתלוננת שהייתה בביתה באותה העת.

17. **מדיניות הענישה** - לא אחת נקבע כי יש להחמיר בעונשם של עברייני הרכוש, לרבות אלה המתפרצים לבתיהם של אחרים, שכן עבירות אלו היו "למכת מדינה, למקור דאגה וטרונה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם" (רע"פ 1708/08 **מרדכי לוי נ' מדינת ישראל** (21.2.2008)). מעבר לנזק הכלכלי שעבירות אלו גורמות לפרט ולחברה בכללותה, הרי שמדובר בחדירה בוטה למבצרו של אדם, מקום בו הוא אמור להרגיש בטוח יותר מכל ומדובר בפגיעה קשה בפרטיותו, בשלוותו ובתחושת הביטחון האישי שלו. כן ראו רע"פ 3063/11 **אפריים כהן נ' מדינת ישראל** (17.4.2011):

"הנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כיס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העברין בעבירה מסוג זה, יגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין בכך חידוש; קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר."

18. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של פריצה לדירת מגורים ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 10551/09 **יורובסקי נ' מדינת ישראל** (7.1.2010), בו הוטלו על הנאשם 15 חודשי מאסר בגין פריצה לדירה, תוך הפעלת מאסר מותנה; עפ"ג 8332-08-10 **אבו סיאם נ' מדינת ישראל** (7.10.2010), בו נגזרו על הנאשם בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 18 חודשי מאסר; ע"פ 43816-01-11 **חליאלה נ' מדינת ישראל** (4.3.2011), בו נגזרו על נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 15 חודשי מאסר; ת"פ 12697-11-15 **מדינת ישראל נ' מורוזוב** (8.7.2018), בו נגזרו על הנאשם בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 11 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 8637/14 **וואליד עבאסי נ' מדינת ישראל** (13.01.2015), בו הורשע הנאשם בשני אירועים של התפרצות לדירה וגניבה. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין 10 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר וגזר על הנאשם עונש של 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בערעור הוקל עונשו של הנאשם ל-12 חודשי מאסר, ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחתה; רע"פ 916/17 **בוסקילה נ' מדינת ישראל** (18.4.2017), בו הורשע נאשם בעל עבר פלילי מכביד בעבירה של התפרצות למקום מגורים וגניבה ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל, והופעל מאסר על תנאי של 10 חודשים במצטבר. ערעורו לבית המשפט המחוזי וכן בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו; עפ"ג 22186-10-16 **מדינת ישראל נ' שושנה** (10.1.2017) בו התקבל ערעור נאשם על חומרת עונשו

והוטלו עליו 30 חודשי מאסר חלף 36 חודשי מאסר (הכוללים הפעלת מאסר מותנה בחופף) בגין שישה מקרי התפרצות ועבירות נלוות שביצע עם אחר.

מנגד, קיימים גם מקרים בהם הוטלו עונשים שלא כללו מאסרים במתקן כליאה, אלא מאסרים בפועל שניתן לשאת בהם בדרך של עבודות שירות, בעיקר בשל שיקולים הקשורים לנסיבות אישיות ושיקום. ראו: עפ"ג 44274-01-12 **גליקסמן נ' מדינת ישראל** (21.2.2013); ע"פ 23525-01-13 **מדינת ישראל נ' קעדאן** (13.6.2013); ע"פ 48422-02-13 **ניסנוב נ' מדינת ישראל** (11.7.2013); ת"פ 27447-06-12 **מדינת ישראל נ' מסלטי** (13.6.2013); ת"פ 39168-07-17 **מדינת ישראל נ' כהן** (20.6.2018).

19. ביחס לעבירת האיומים וההפרעה לשוטר ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: ע"פ 28726-12-14 **ויאצסלב לוקובסקי נ' מדינת ישראל** (19.2.2015), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע בעבירות שלאיומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. באותו מקרה איים הנאשם על שוטרו לאחר שהאחרון הודיע לזכויותיו, הפריע לשוטר תוך שהוא נאצל ליומנו ומניף אתידולעברו ואוחז בחוזק הבמכנסיו במהלך ההתנגדות ולכבילה. בהמשך ובמהלך הנסיעה בניידת, המשיך המערעור איים על שוטרו אחר. הנאשם המשיך גם בתחנת המשטרה ואיים שוב על השוטרה אחר. בית המשפט גזר על הנאשם 60 ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות. ערעורו כאמור, נדחה; ת"פ 32019-03-16 **מדינת ישראל נ' בן שקד** (15.2.2017), בו הורשע נאשם בעבירות של איומים, הפרעה לשוטר והעלבת עובד ציבור ונידון לחודש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי והתחייבות; ת"פ 5415-06-15 **מדינת ישראל נ' ואנונו** (14.9.2017), בו הורשע הנאשם בעבירת איומים כלפי שוטר. לחובתו של הנאשם היה תלוי מאסר על תנאי בר הפעלה. הנאשם נידון לצו של"צ, הארכת תנאי, קנס והתחייבות.

20. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם את העבירות מושא התיק העיקרי נע בין 9 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר בפועל; מתחם העונש ההולם את העבירות מושא התיק המצורף הראשון נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר בפועל; מתחם העונש ההולם את העבירה מושא התיק המצורף השני נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ועד 15 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

21. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי העונש אמור להיגזר בגדרי מתחם הענישה, ואכן לא מצאתי הצדקה לחריגה לקולה (או לחומרה) ממתחם הענישה. תסקיר שירות המבחן שהוגש במסגרת התיק המצורף הראשון אכן הצביע על אופק שיקומי מסוים. ואולם, עמדה זו אינה משקפת את פני הדברים בנקודת זמן זו, שכן מאז חלו שינויים לא מעטים והנאשם אף עבר עבירה נוספת וחמורה (ועבירה נוספת אשר אמנם נעברה לפני עריכת התסקיר אך לא נכללה בו בשל הכחשה אותה עת). עם זאת, יינתן ביטוי מסוים לעמדת שירות המבחן כפי שהייתה בשלבים מסוימים של ההליך מושא תיק הצירוף הראשון.

22. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון לחומרה את עברו הפלילי, הכולל ארבע הרשעות בעבירות התפרצות, גניבה ושוד, וכי הוא אף ריצה בעבר שלושה מאסרים בפועל, לתקופות ממושכות יחסית. עם זאת, בהקשר זה הבאתי בחשבון שהרשעתו האחרונה היא בגין עבירה משנת 2008, היינו שהוא ניהל אורח חיים נורמטיבי תקופה לא מבוטלת. כן הבאתי בחשבון את הודאתו בכל העבירות, אשר ביטאה חרטה ונטילת אחריות, כמו גם שחסכה זמן שיפוטי רב ואת עדותם של עדים רבים ובהם המתלוננות. הבאתי עוד בחשבון את נסיבות חייו ומצבו הרפואי והנפשי, וכן את תקופת מעצרו עד כה. כן הבאתי בחשבון את הפגיעה שתגרם לו ולמשפחתו בשל העונש וכן את ניסיונו להשתלב בהליך טיפולי במסגרת התיק המצורף הראשון. יש להצר על ההזדמנות שהוחמצה ובנסיבות אלו, אין מנוס מהטלת מאסר בפועל אשר ישקף את חומרת העבירות, ריבוי והנזק למתלוננים - חומרי ונפשי. כולי תקווה כי הנאשם ינצל את תקופת המאסר לצורך שיקום דרכיו ובעיקר שיתמיד בכך אף לאחר שחרורו, למענו ולמען בני משפחתו התומכים בו.

23. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **23 חודשי מאסר בפועל**, בניכוי ימי מעצרו מיום 23.10.18 - 20.11.18, 20.8.19 - 4.9.19, ומיום 18.8.20 ועד היום.

ב. **מאסר על תנאי למשך 6 חודשים** והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו כל עבירה שעניינה שליחת יד ברכושו של הזולת. למען הסר ספק, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין אינה נכללת בגדרי עבירת התנאי.

ג. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננת בתיק העיקרי, ע"ת מס' 2 בסך של 3,000 ₪; את המתלוננת בתיק המצורף הראשון, ע"ת מס' 1, בסך של 5,000 ₪; ואת המתלוננת בתיק המצורף השני, ע"ת מס' 12, בסך של 1,000 ₪. הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים שווים ורצופים מיום 1.6.21. המאשימה תמציא למזכירות בתוך 30 יום את פרטי חשבונות הבנק של המתלוננות ותביא לידיעתן תוכנו של גזר הדין.

ד. בשל מצבו הכלכלי הנטען של הנאשם, סכום הפיצוי שהוטל ותקופת המאסר, אני נמנע מהטלת קנס.

הודעה זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ה' אדר תשפ"א, 17 פברואר 2021, במעמד הצדדים.

